

Arrest

nr. 225 609 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. HINNEKENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, geboren op (...). U bent afkomstig uit Grozny. In 2006 bent u gehuwd met M. S. (...) (ov (...)). Jullie hebben samen twee minderjarige zonen, Ma. (...) en Mu. (...).

U werkte gedurende 4 jaar als geschoolde techniker in industriële ventilatie mee aan de bouw van de nieuwe Cosmodrome in het Verre Oosten van de Russische Federatie, nabij de stad Blagovesjtsjensk, Amoer Oblast. In deze periode werkte u in een wachtdienst van twee maanden werken en een maand rust, waardoor u vaak lang van huis was. Na de oplevering van de Cosmodrome eind 2015, zocht u werk dichterbij huis. Via een contactadvertentie in de krant vond u werk als chauffeur in een

geneesmiddelenegroothandel die eigendom was van Ilyas Kadyrov – alias Islam -, een neef van de Tsjetsjeense president Ramzan Kadyrov. Met een bestelwagen van het werk (type “Gazelle”) moest u medicatie leveren aan apothekers.

In januari 2017 was u een aantal dagen afwezig van uw werk om deel te nemen aan het begrafenisritueel voor een overleden tante in het dorp Valeryk. Er was in die periode ook Nieuwjaarsvakantie. Na uw afwezigheid ging u rond 16 januari 2017 terug aan het werk. De eerste week verliep normaal, maar na de 20ste januari merkte u op dat uw collega's u op een andere manier bejegenden. Gedurende uw afwezigheid was een lading medicijnen verdwenen, die zou zijn vervoerd met de bestelwagen waar u doorgaans mee reed. U werd aanvankelijk op schalkse wijze beschuldigd van de diefstal van deze lading medicijnen, maar gaandeweg werden de beschuldigingen ernstiger. Uw baas, Ilyas Kadyrov eiste bovendien een groot geldbedrag van u ter compensatie van de gestolen geneesmiddelen. U ontkende iets met de diefstal te maken te hebben en gaf telkens aan dat u een alibi had, maar niemand geloofde u en niemand nam de moeite om uw alibi na te gaan. Omdat u het geld niet kon of wilde betalen, werd u lastiggevallen door uw baas en zijn entourage en werd het initiële bedrag zelfs nog verhoogd.

Wanneer uw echtgenote eind januari voor enkele dagen naar haar ouders vertrok om voor haar zieke vader te zorgen, stapte u naar de ROVD om klacht in te dienen tegen Ilyas Kadyrov. U werd door de agent in het politiekantoor gevraagd even te wachten op een bankje, waarna u een ongeveer een kwartier later vanuit het politiekantoor door in zwarte uniformen geklede Kadyrovtsi werd opgehaald. Ze namen u mee naar Gudermes, waar u enkele dagen werd vastgehouden en in elkaar werd geslagen omdat u het waagde om klacht in te dienen tegen een Kadyrov. U werd na drie à vier dagen weer vrijgelaten en keerde naar huis terug. U zag er uw echtgenote terug die terug thuis kwam na enkele dagen in Katyr-Yurt te zijn geweest. Uw echtgenote schrok van uw fysieke verschijning, daar u duidelijke sporen van het geweld vertoonde. U minimaliseerde de situatie en zei uw vrouw dat u gevochten had op het werk, om haar niet ongerust te maken. Op 2 februari vertelde u uw vrouw dat u weg moest voor het werk. Zonder haar iets te vertellen over uw plannen verliet u die dag de Tsjetsjeense republiek en reisde u in uw eentje naar Moskou. U ontmoette er uw zus F. (...), die toevallig eveneens om persoonlijke redenen de Russische Federatie wilde verlaten. U regelde schengenvisa en liet in Moskou een tandprothese plaatsen. Zonder uw echtgenote in te lichten verliet u uw land van herkomst op 15 maart 2017, samen met uw zus. U arriveerde in België op 23/03/2017 en diende op 31/03/2017, samen met uw zus F. M. (...) (ov (...)) een eerste verzoek tot internationale bescherming in. Daar jullie beiden over een Duits visum beschikten, kon vermoed worden dat Duitsland verantwoordelijk was voor de behandeling van jullie verzoek tot internationale bescherming en werd de Dublinprocedure opgestart. U en uw zus deden daarom op 24/05/2017 afstand van jullie verzoek in België.

Nog voor u zelfstandig naar Duitsland kon reizen kreeg u in België een hartaanval en belandde u hier in het ziekenhuis. U kreeg ruzie met uw zus, zij zou haar eigen weg zijn gegaan. Volgens wat u weet zou zij zijn teruggekeerd naar Moskou. U doolde enige tijd rond in België, tot u in juli 2017 contact opnam met uw echtgenote, die zich op dat moment in Polen bleek te bevinden met jullie kinderen. U vroeg haar u te vervoegen in België, wat ze deed. Zij arriveerde in België op 31/07/2017. Op 10/08/2017 diende u een volgend verzoek in, diezelfde dag diende uw echtgenote een eerste verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Uw volgend verzoek werd op 19/09/2017 in overweging genomen door het CGVS.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort, uw rijbewijs, een uittreksel uit uw paramedisch dossier in België, toelatingsbrieven voor medische consultaties, een afsprakenoverzicht van medische consultaties, een attest van een psychotherapeut, een medisch verslag neurologie. Uw reispaspoort met Duits visum werd in België gestolen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legt enkele medische en psycho-medische documenten voor in verband met uw huidige fysieke en mentale toestand. Uit de medische documenten die u voorlegt kan slechts worden opgemaakt dat u wordt opgevolgd in het kader van een gekende medische problematiek (ondermeer diabetes). Geen van deze documenten bevatten concrete informatie met betrekking tot uw capaciteiten om op een normale manier deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Uit het attest van een Belgische psychotherapeut / psycholoog zou moeten blijken dat u psychische moeilijkheden ondervindt, de therapeut in kwestie vraagt ondermeer om een - kortstondig - uitstel van een interview. Zij opgemerkt dat het attest u zou zijn uitgereikt op een ogenblik dat u volgens uw eigen verklaringen zelfs nog niet in België was aangekomen. Hoe dan ook bevat dit attest geen grondige, wetenschappelijk

onderbouwde analyse van uw cognitieve capaciteiten uitgevoerd door een desbetreffend gespecialiseerd medicus, zijnde een psychiater, wel integendeel: op basis van de informatie in het attest kan slechts worden vastgesteld dat het u werd verstrekt op basis van één consultatie / intakegesprek bij een psychotherapeut. Het verheldert op geen enkele manier waarop de bevindingen en conclusies van de auteur gebaseerd zijn. Dergelijke schriftelijke verklaring heeft dan ook weinig waarde en kan niet aanzien worden als een concrete indicatie dat u specifieke steunmaatregelen dienen te worden verleend in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming, dan wel dat u niet zou kunnen voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten nadat u om onduidelijke redenen door de neef van president Kadyrov beschuldigd werd van een diefstal die u niet had gepleegd, en u toen u klacht wilde indienen bij de politie, niet op bescherming kon rekenen van uw autoriteiten.

U bent er om onderstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er in uw hoofde bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Zo zijn uw verklaringen uitermate vaag, weinig coherent en bovendien weinig aannemelijk in de Tsjetsjeense context. U legt van uw relaas ook niet het minste begin van bewijs voor.

U beweert na uw werk aan de cosmodrome in het Verre Oosten opnieuw in Grozny aan de slag te zijn gegaan. U zou via een advertentie in de krant een baan gevonden hebben bij een groothandel die eigendom was van Ilyas of Islam Kadyrov zijn, een neef van president Kadyrov (CG 1 p.6-7).

Dat u een job in dergelijk bedrijf, eigendom van de machtige Kadyrov-clan, kon bekomen 'via een advertentie in de krant', zonder zelf ook maar enige connectie of kennis te hebben binnen deze firma (CG 1 p.7, p.11), mag op zich al weinig aannemelijk genoemd worden in de Tsjetsjeense context, waarin clans, familiebanden en connecties allesbepalend zijn.

Gevraagd naar de naam van het bedrijf verklaart u aanvankelijk dat het geen naam had, om uiteindelijk toch te stellen dat het de naam "Groznynski Klad" voerde, "groothandel medicijnen" (CG 1 p.7).

Gevraagd naar het aantal werknemers van het bedrijf blijft u eveneens op de vlakte, u schat het aantal collega's ruwweg op 20 à 25 man, om vervolgens aan te geven dat u het niet weet, er veel verloop was en u vooral kan zeggen hoeveel wagens er waren (CG 1 p.8). Van een bedrijf waar u toch een jaar lang voor gewerkt zou hebben mag verwacht worden dat u spontaner en gedetailleerder kan antwoorden op basisvragen over uw werkgever.

Betreffende de periode van uw voorgehouden tewerkstelling in Grozny werd eveneens een incoherentie vastgesteld. U verklaarde dat de cosmodrome in Blagovesjtsjensk werd opgeleverd eind 2015, waarna u begin 2016 aan de slag zou zijn gegaan in Grozny, in de medicijn groothandel van Ilyas Kadyrov (CG 1 p.6-7). Echter, wanneer uw internationaal paspoort ter sprake werd gebracht, stelt u dat u ten tijde van de uitreiking van uw internationaal paspoort te Sint-Petersburg (die u volgens de stempel in uw binnenlands paspoort in juni 2016 werd uitgereikt) nog steeds aan het werk was in het oosten van de Russische Federatie, en bij een vlucht tussen uw werk en uw huis in Tsjetsjenië in transit dit paspoort regelde (CG 1 p.15). Dat u bijgevolg in juni 2016 nog in het Oosten van de Russische Federatie werkte en dus níét in Grozny, valt dan ook niet te rijmen met uw overige verklaringen omtrent uw vermeende tewerkstelling in de medicijn groothandel van I. Kadyrov.

U slaagt er bovendien niet om uw werk voor het bedrijf van Islam Kadyrov op enige manier te staven met te verwachten documenten, hoewel u zelf expliciet bevestigde dat u er officieel ingeschreven was als werknemer (CG 1 p.7). Gevraagd naar documenten die verband houden met uw tewerkstelling, verklaart u niets te kunnen voorleggen. U zou documenten gehad hebben, meer bepaald een werkboekje (CG 1 p. 8), maar zou dit in maart of april 2017 op weg naar Verviers zijn kwijtgeraakt (CG 1 p.8). U deed echter geen aangifte van het kwijtraken van uw documenten bij de politie en kan bijgevolg geen enkel attest voorleggen van diefstal of verlies, waardoor het verlies van uw documenten louter clichématige blote beweringen zijn. U heeft ook geen redelijke uitleg waarom u geen aangifte deed van het verlies van uw documenten: naar eigen zeggen kwam u een landgenoot tegen die u vertelde 'dat het zinloos zou zijn indien de documenten gestolen waren', wat geenszins een redelijke, afdoende uitleg is. Temeer gezien u niet enkel uw werkboekje maar ook uw internationaal paspoort - toch het reis- en identiteitsdocument bij uitstek - in Verviers zijn kwijtgeraakt (CG 1 p. 8), zou u reden genoeg hebben gehad om aangifte te doen van het verlies of diefstal van uw documenten. U geeft wel nog aan dat van uw werkboekje reeds een kopie zou zijn gemaakt [in het kader van uw eerste asielpprocedure] (CG 1 p.8), wat veronderstelt dat u uw documenten pas na de registratie van uw eerste aanvraag zou zijn verloren. Desondanks bevat het administratief dossier van uw eerste aanvraag géén kopie van uw werkboekje, en evenmin een kopie van uw internationaal paspoort, geen van beide

documenten worden er zelfs maar vermeld. Hieruit zou dan ook kunnen afgeleid worden dat u in het kader van uw eerste verzoek documenten heeft achtergehouden.

Zelfs indien u uw werk bij een medicijnengroothandel in Grozny aannemelijk zou maken, quod in casu non, rijzen ernstige bedenkingen omtrent de problemen die u in verband met uw werk zou gekend hebben.

Zo legt u tegenstrijdige en onaannemelijk vage verklaringen af over de omstandigheden waarin de diefstal zou gepleegd zijn waarvan u valselijk werd beschuldigd. Zo kan u niet consequent aanduiden wie wél of niet aanwezig was op uw werk toen daar een partij medicijnen verdween, een diefstal waarvan u zou beschuldigd zijn. U stelde eerst dat u in januari 2017 afwezig was op het werk vanwege enerzijds een begrafenis die 3 dagen duurde, gevolgd door de nieuwjaarsfeesten en nieuwjaarsvakantie, waardoor u zelf pas rond 15 of 16 januari 2017 voor het eerst terug ging werken (CG 1 p. 9). Nog volgens uw verklaringen hadden uw collega's niet zoveel feestdagen, en waren zij in de periode van uw afwezigheid wél aan het werk ("zij hadden niet zoveel feestdagen, slechts 2 à 3. Zij werkten, ik niet", CG 1 p. 9). Tijdens uw tweede gehoor verklaart u dan weer - nadat u vooreerst op de vraag waar u precies verbleef in de eerste twee weken van 2017 weigerde te antwoorden - dat u 6 dagen voor een begrafenis naar het dorp moest, en beweert u dat ook uw collega's sinds 31 december in verlof waren voor de feestdagen en iedereen pas gelijktijdig met u opnieuw aan de slag ging rond 15 à 16 januari, het einde van de Nieuwjaarsvakantie (CG 2 p. 3-4, p.6). Uw verklaringen zijn dan ook manifest tegenstrijdig. U weet ook niet te antwoorden of er op uw werk, een medicijnengroothandel, een soort permanentiedienst werd georganiseerd voor dringende zaken (CG 2 p.6). Nochtans vormt de aan- of afwezigheid van uzelf en / of uw collega's in die periode op het werk toch een kernelement in uw relaas, aangezien u zou beschuldigd zijn van een diefstal op het werk in die periode.

U slaagt er ook niet in om de beschuldiging tegen u toe te lichten. Zo kan u niet aangeven welke medicijnen zouden gestolen zijn, welke waarde die lading had, of hoe men ertoe kwam om te denken dat die verdwenen medicijnen in uw voertuig waren ingeladen (CG 2 p.6). Zelfs wanneer u gevraagd werd van wie u na uw verlof de sleutels van uw dienstwagen (waarmee de medicijnen zouden gestolen zijn) kreeg overhandigd, weet u geen zinnige verklaringen af te leggen. U geeft eerst aan dat u ze "bijvoorbeeld" van uw vervanger kreeg, die ook met uw voertuig kon rijden, om vervolgens te verklaren dat tijdens de verlof periode "niemand kan rijden" (CG 2 p. 6).

U slaagt er dan ook geenszins in om op aannemelijke, plausibele manier aan te tonen dat u inderdaad valselijk beschuldigd zou zijn van een diefstal op uw werk.

Ook uw gedragingen nadat u valselijk beschuldigd zou zijn van een diefstal, doen sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Immers, u stelde u dat uw baas, Ilyas (alias Islam) Kadyrov een grote som geld van u eiste en u daarop naar de politie stapte om klacht in te dienen tegen uw baas, die een neef is van Kadyrov (CG 1 p.7). Het hoeft amper betoog dat het op zich al weinig aannemelijk overkomt in de Tsjetsjeense context dat iemand naar de politie zou stappen om klacht in te dienen tegen een lid van de presidentiële clan. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt worden dat informatie werd teruggevonden over een zekere Islam Kadyrov, (verre) neef van president Kadyrov, maar wordt in zijn carrièreoverzicht nergens gewag gemaakt van het feit dat hij eigenaar zou zijn van een geneesmiddelenengroothandel in Grozny (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Anderzijds blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt, dat Islam Kadyrov sinds eind 2016 de functie had van "Vice Prime Minister of the Chechen government for cooperation with the security agencies, the law enforcement authorities, and municipalities" (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Indien deze neef van Kadyrov toch uw werkgever zou zijn geweest, is het geheel onaannemelijk dat u a) niet zou geweten hebben dat uw baas deze hoge functie voerde binnen het regime, te meer gezien de mediaaandacht en gezien hij deze promotie kreeg terwijl u voor hem werkte, of b) dat u hier wél van op de hoogte zou zijn geweest maar desondanks toch bij de politie klacht zou willen indienen tegen hem, gezien zijn macht over alle ordediensten.

Voorts missen uw opeenvolgende verklaringen over uw problemen onderlinge samenhang. Waar u ten overstaan van de DVZ verklaarde dat u "verschillende keren in elkaar werd geslagen" door handlangers van Ilyas Kadyrov, naar de politie ging maar er niet geholpen werd, en "nadien nog geslagen werd omdat u naar de politie was gestapt", wordt vastgesteld dat u tijdens dit initiële gehoor op geen enkele wijze melding maakt van het feit dat u door handlangers van Ilyas Kadyrov niet enkel geslagen zou zijn geweest, maar door hen ook meerdere dagen zou zijn vastgehouden (DVZ vragenlijst rubriek 3.5). U vermeldt deze vasthouding ook niet wanneer u expliciet gevraagd werd naar eerdere arrestaties of verblijf in hechtenis (DVZ vragenlijst rubriek 3.1). Anderzijds vermeldde u ten overstaan van de DVZ dat u meermaals zou geslagen zijn, uit uw verklaringen moet blijken dat u geslagen werd zowel voor- al nadat u naar de politie was gestapt. Echter, ten overstaan van het CGVS stelt u uitdrukkelijk dat u enkel geslagen werd tijdens uw hechtenis door naasten van Kadyrov, u voordien enkel verbaal werd belaagd en u nadien, na enkele dagen thuis te herstellen meteen de republiek ontvluchtte (CG 1 p. 11-12).

Tot slot zijn ook uw verklaringen met betrekking tot uw gezinsleden hoogst onaannemelijk. U zou uw echtgenote, met wie u samenwoont en twee kinderen heeft, op geen enkel moment hebben ingelicht over uw problemen of de ernst van de situatie, zelfs niet toen zij u aantrof met duidelijke verwondingen nadat u drie à vier dagen was vastgehouden (CG 1 p.12). U wimpelde haar bezorgde vragen louter af door te stellen dat u gevochten had op het werk. Ook toen u enkele dagen later de Tsjetsjeense republiek verliet en naar Moskou vluchtte, vertelde u niets aan uw echtgenote en maakte u haar slechts wijs dat u naar uw werk ging (CG 1 p.12-13). Zelfs wanneer u enkele weken later de Russische Federatie verliet en bij de Belgische asiendiensten een verzoek tot internationale bescherming indiende in het gezelschap van uw zus, nam u niet de moeite uw echtgenote te contacteren om haar in te lichten over uw gedwongen vertrek en veilige aankomst in Europa, meer nog, u talmde nog tot juli 2017 om haar voor het eerst op te bellen en in te lichten (CG 1 p.13-14, CG 2 p.7). U kan geen redelijke verklaring geven waarom u uw echtgenote niet zou waarschuwen indien u omwille van ernstige problemen uw land van herkomst zou dienen te verlaten, en waarvan u gezien uw vermeende openstaande schuld toch zou kunnen vermoeden dat uw gezin in uw afwezigheid zelf in de problemen zou kunnen komen. Gevraagd waarom u uw vrouw niet vertelde over uw problemen of over uw vlucht, verklaarde u slechts dat u haar niets heeft uitgelegd, dat het beter was om niets te zeggen, dat uw vrouw het anders zou opblazen en het moeilijker voor u zou zijn (CG 1 p.12-13). Ook gevraagd of u doelbewust pas naar de politie stapte op een ogenblik dat uw vrouw enkele dagen van huis weg was (en zodoende niet wist dat u gedurende 3 à 4 dagen was vastgehouden), verklaarde u nog dat die niet het geval was, maar dat u hoe dan ook niets zou gezegd hebben tegen haar: "hoe minder je weet, hoe beter je slaapt", "ik ben een gesloten persoon, ik praat niet graag over eigen dingen. Zij is bezig met de kinderen, punt." (...) Ik kan ook niet zomaar mijn problemen aan haar vertellen. Ik probeer met mijn probleem niemand lastig te vallen." (CG 2 p.7). Uw uitleg voor uw ongewone stilzwijgen over uw problemen tegenover uw partner mist redelijkheid. Dat u uw echtgenote zelfs niet inlichtte over uw vertrek, noch haar in veiligheid onderbracht op een schuiladres, doet verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid en ernst van uw vermeende problemen in Tsjetsjenië en over de ware motieven van uw komst naar Europa.

Uw asielaanvraag mist dan ook aannemelijkheid en wordt bovendien niet gestaafd met enig begin van bewijs.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands Russisch paspoort en rijbewijs bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. Het valt op dat u uw reispaspoort niet voorlegt. U verklaart erover dat het zou gestolen zijn na aankomst in België, in maart of april 2017 (CG 1 p.8), maar legt van deze diefstal niet het minste begin van bewijs voor. Hoe dan ook heeft u dit belangrijke reis- en identiteitsdocument op geen enkel moment, noch tijdens uw eerste verzoek, noch in het kader van uw volgend verzoek, aan de Belgische autoriteiten voorgelegd.

Uit de Belgische medische documenten kan slechts worden opgemaakt dat u wordt opgevolgd in het kader van een gekende medische problematiek (ondermeer diabetes). Geen van deze documenten bevatten concrete informatie die relevant is voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst, noch bevatten zij concrete informatie met betrekking tot uw capaciteiten om op een normale manier deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Deze medische problemen houden geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Het attest uitgereikt door een Belgische psychotherapeut zou u zijn uitgereikt op een ogenblik dat u zelfs nog niet in België was. Hoe dan ook bevat dit attest geen grondige, wetenschappelijk onderbouwde analyse van uw cognitieve capaciteiten uitgevoerd door een desbetreffend gespecialiseerd medicus, zijnde een psychiater, wel integendeel: uit het attest blijkt dat het u werd verstrekt op basis van één consultatie / intakegesprek bij een psychotherapeut en verhelderd op geen enkele manier waarop de bevindingen en conclusies van de auteur gebaseerd zijn. Dergelijke schriftelijke verklaring heeft dan ook weinig waarde.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het

Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Gezien uw echtgenote zich baseert op dezelfde asielmotieven als u, werd ook in haar hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 49 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van machtsmisbruik en van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over

het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.1. Verzoekende partij duidt vooreerst op haar medische problemen en stelt dat deze wel degelijk invloed hadden op haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud. Zij merkt op dat haar raadsman er tijdens haar persoonlijk onderhoud reeds op gewezen had dat de verklaringen van verzoekende partij ondermaats waren en dat hieruit duidelijk bleek dat verzoekende partij zich bepaalde dingen niet kon herinneren en/of niet in de mogelijkheid was afdoende verklaringen af te leggen. Verzoekende partij wijst erop dat verwerende partij wel degelijk rekening dient te houden met psychologische stoornissen en dat *“(w)anneer duidelijk één en ander uit het verhoor zelve blijkt, (...) uiteraard een onderzoek-verplichting (rust) op het CGVS”*. Bovendien kreeg verzoekende partij in België een hartaanval en is het algemeen geweten dat bij hartfalen men problemen kan kennen met het geheugen en de concentratie. Uit het door haar bijgebrachte psychologisch attest blijkt verder duidelijk dat zij ernstige geheugen- en cognitieve problemen heeft. Wat betreft de datum van dit stuk, is er duidelijk sprake van een materiële vergissing.

2.2.3.2. De Raad bemerkt evenwel vooreerst dat uit het verloop van de gehoren op het Commissariaat-generaal geenszins blijkt dat verzoekende partij niet in staat was verklaringen af te leggen en de aan haar gestelde vragen te beantwoorden (administratief dossier, stukken 4A en 4B). Het komt dan ook aan verzoekende partij toe om de door haar voorgehouden geheugen-/cognitieve problemen op afdoende wijze te staven aan de hand van medische/psychologische attesten. Inzake de door haar bijgebrachte Belgische medische/psychologische documenten wordt in de bestreden beslissing evenwel terecht het volgende gemotiveerd: *“Uit de Belgische medische documenten kan slechts worden opgemaakt dat u wordt opgevolgd in het kader van een gekende medische problematiek (ondermeer diabetes). Geen van deze documenten bevatten concrete informatie die relevant is voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst, noch bevatten zij concrete informatie met betrekking tot uw capaciteiten om op een normale manier deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Deze medische problemen houden geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Het attest uitgereikt door een Belgische psychotherapeut zou u zijn uitgereikt op een ogenblik dat u zelfs nog niet in België was. Hoe dan ook bevat dit attest geen grondige, wetenschappelijk onderbouwde analyse van uw cognitieve capaciteiten uitgevoerd door een desbetreffend gespecialiseerd medicus, zijnde een psychiater, wel integendeel: uit het attest blijkt dat het u werd verstrekt op basis van één consultatie / intakegesprek bij een psychotherapeut en verhelderd op geen enkele manier waarop de bevindingen en conclusies van de auteur gebaseerd zijn. Dergelijke schriftelijke verklaring heeft dan ook weinig waarde.”*

De Raad bemerkt nog dat zelfs indien aanvaard wordt dat de datum op het attest van de psychotherapeut een materiële vergissing betreft dit hoe dan ook geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen inzake dit attest waaruit blijkt dat aan de inhoud ervan weinig waarde kan worden gehecht. Door verzoekende partij wordt geen enkele poging ondernomen om deze vaststellingen waaruit blijkt dat aan de inhoud van dit attest weinig waarde kan worden gehecht met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

Daar waar verzoekende partij bij aangetekend schrijven van 14 augustus 2018 middels een aanvullende nota een psychologisch verslag van 9 augustus 2019 van psycholoog T. T. bijbrengt handelend over de

psychische toestand van haarzelf en haar echtgenote en een wetenschappelijk artikel over neurocognition in PTSD, stelt de Raad vast dat de psycholoog enkel een oplijsting geeft van de door beide echtelingen geuite klachten en hieruit zonder enig onderbouwd onderzoek concludeert tot PTSD met cognitieve verminderde mogelijkheden. Uit het attest blijkt niet hoe deze psycholoog tot deze vaststelling is gekomen en in het attest wordt geen gewag gemaakt van enig objectief of neuropsychologisch onderzoek dat door deze psycholoog werd gevoerd. Ter terechtzitting worden nog een aantal medische attesten neergelegd betreffende de persoon van verzoekende partij geattesteerd door geneesheren waarnaar ook voormeld psycholoog verwijst. De Raad stelt vast dat Dr. C. M. in haar attest van 8 augustus 2019 het volgende opmerkt: *“Er wordt mij gemeld dat er ook geheugenproblemen zijn doch door de taalbarrière is dit heel moeilijk te evalueren. Cognitieve problemen kunnen uiteraard wel passen bij een centrale inflammatoire aandoening (...)”* en dat dokter J. H. het in haar attest van dezelfde datum heeft over: *“Zijn geheugen zou de laatste tijd ook wat achteruit zijn gegaan. Hijzelf denkt dat de klachten wel in verband staan met enerzijds een bloeddrukverandering en zijn suiker.”* De Raad oordeelt dat uit geen van de bijgebrachte attesten afdoende blijkt dat het cognitief geheugen van verzoekende partij en haar echtgenote dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zouden zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen betreffende hun persoonlijk leefwereld en de feiten die zij beweren te hebben meegemaakt. Ook het bijgebrachte wetenschappelijk artikel spreekt zich vanzelfsprekend niet uit over de persoonlijke absolute onmogelijkheid van beide echtelingen om hun asielrelaas op een correcte wijze naar voor te brengen.

2.2.4. Verder duidt de Raad erop dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij het door haar voorgehouden asielrelaas geenszins aannemelijk heeft gemaakt, daar zij uitermate vage en weinig coherente, en op bepaalde punten tegenstrijdige, verklaringen aflegde die bovendien weinig aannemelijk zijn in de Tsjetsjeense context en zij van haar relaas niet het minste begin van bewijs voorlegt. De pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, aangaande essentiële elementen van het asielrelaas, zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

In haar verzoekschrift slaagt verzoekende partij er niet in deze vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

Waar zij in dit verband opnieuw verwijst naar haar geheugen- en concentratieproblemen, herhaalt de Raad dat verzoekende partij deze geenszins staft aan de hand van een medisch/psychologisch attest waaruit dergelijke problemen afdoende blijken.

Omtrent de vaststelling dat zij van haar relaas niet het minste begin van bewijs bijbrengt, herhaalt verzoekende partij dat zij haar documenten is kwijtgeraakt en stelt zij dat *“normaalgezien een attest van verlies (...) enkel (zou) kunnen (worden) aangewend bij de Russische overheid hetgeen voor een asielzoeker niet echt aan de orde is”*. De Raad is evenwel van oordeel dat voormeld verweer van verzoekende partij geenszins een *in concreto* weerlegging betreft van de motivering in de bestreden beslissing dat aan haar verklaring dat zij haar documenten is kwijtgeraakt geen geloof kan worden gehecht aangezien het allerminst plausibel is dat zij geen aangifte zou hebben gedaan van het verlies van haar documenten, temeer gezien zij niet enkel haar werkboekje maar ook haar internationaal paspoort – toch het reis- en identiteitsdocument bij uitstek – in Verviers zou zijn kwijtgeraakt. De bemerking van verzoekende partij dat een attest van verlies van haar documenten enkel zou kunnen worden aangewend bij de Russische overheid hetgeen niet echt aan de orde is voor een asielzoeker houdt voorts geen steek nu verzoekende partij beweert haar documenten in België te zijn verloren en deze documenten haar nog steeds van nut zouden kunnen zijn zolang zij niet effectief een beschermingsstatus heeft verkregen.

Inzake de vastgestelde incoherentie betreffende de periode van haar voorgehouden tewerkstelling in Grozny, meent verzoekende partij dat *“elementen uit een verder verleden (worden) verward met het verwerven van het internationaal paspoort, dat uiteraard diende te gebeuren op de plaats van diens inschrijving.”* Verzoekende partij duidt erop dat zij naar Sint-Petersburg diende te gaan omdat zij daar haar inschrijving/verblijfsvergunning had *“omdat hij bij inschrijving in Tjetjenië niet voor de Cosmodrom vermocht te arbeiden”*. Verzoekende partij merkt nog op dat het paspoort werd bekomen na een treinreis. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat zij ten tijde van de uitreiking van haar internationaal paspoort te Sint-Petersburg (uitgereikt in juni 2016) nog steeds aan het werk was in het Oosten van de Russische Federatie, en zij bij een vlucht tussen haar werk in het Oosten en haar huis in Tsjetsjenië in transit dit paspoort regelde (administratief dossier, stuk 4B, notities CGVS d.d. 05/03/2018, p. 15), terwijl zij eerder tijdens dit gehoor nog aangegeven had dat de cosmodrome in Blagovesjtsjensk werd opgeleverd eind 2015, waarna zij begin 2016 aan de slag zou zijn gegaan in Grozny, de medicijngroothandel van Ilyas Kadyrov (notities CGVS d.d. 05/03/2018, p. 6-7). Deze uitdrukkelijke verklaringen zijn geenszins voor interpretatie vatbaar en zijn duidelijk tegenstrijdig.

Aangaande de motivering dat zij tegenstrijdige en onaannemelijk vage verklaringen aflegt over de omstandigheden waarin de diefstal zou gepleegd zijn waarvan zij valselijk werd beschuldigd, bemerkt verzoekende partij dat *“de periode van afwezigheid bij hem langer was, gelet op het sterfgeval en de begrafenis. Dat lopende de kersvakantie er in principe niemand reed, met uitzondering van een beperkte permanentie. Dat hij voor vertrek de sleutels aan de dispatching gegeven had.”*. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met haar bemerkingen op geen enkele manier de motivering in de bestreden beslissing dat zij niet consequent kan aanduiden wie wél of niet aanwezig was op haar werk toen daar een partij medicijnen verdween, een diefstal waarvan zij zou beschuldigd zijn, en of er op dat moment een permanentiedienst werd georganiseerd voor dringende zaken, *in concreto* weerlegt of verklaart. De Raad is van mening dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij van deze elementen op de hoogte zou zijn, aangezien de aan- of afwezigheid van haarzelf en/of haar collega's in die periode op het werk een kernelement betreft in haar relaas nu zij beschuldigd zou zijn van een diefstal op het werk in die periode. Waar verzoekende partij nog in haar verzoekschrift stelt dat zij voor haar vertrek de sleutels aan de dispatching had gegeven, stelt de Raad vast dat zij hiermee op geen enkele manier de motivering in de bestreden beslissing dat zij niet concreet kon aangeven van wie zij na haar verlof de sleutels van haar dienstwagen (waarmee de medicijnen zouden gestolen zijn) kreeg overhandigd, in een ander daglicht stelt.

Waar haar verweten wordt de beschuldiging tegen haar niet verder te kunnen toelichtingen, meent verzoekende partij dat van haar niet verwacht kan worden dat *“hij weet wat er in het bedrijf al dan niet gebeurde tijdens diens afwezigheid”* en dat *“(a)ls men hem gewoon stelt een bedrag te betalen zonder nauwkeuriger specificaties (...) hij daarover uiteraard niets (kan) vertellen”*. De Raad is evenwel van oordeel dat indien verzoekende partij hiervan werkelijk werd beschuldigd, redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij meer informatie zou hebben over de beschuldigingen tegen haar en hetgeen precies werd gestolen. Dat de diefstal gebeurde tijdens haar afwezigheid doet hieraan geen afbreuk, nu aangenomen mag worden dat zij op het moment dat de beschuldigingen tegen haar werden geuit op de hoogte werd gesteld van deze elementen, dan wel zelf hiernaar zou vragen.

Wat betreft de motivering dat haar gedragingen nadat zij valselijk beschuldigd zou zijn van een diefstal sterk afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas, wijst verzoekende partij erop dat zij gedurende ruime tijd buiten Tsjetsjenië heeft gewerkt en dat het *“zeer goed mogelijk (is) dat wie niet echt interesse vertoont voor politiek niet echt wist dat hij beter zou nalaten enige klacht neer te leggen”*. De Raad acht het evenwel geheel onaannemelijk dat iemand die zelf afkomstig is uit Tsjetsjenië niet zou weten dat het risicovol is om een klacht in te dienen tegen een lid van de presidentiële clan. Het argument van verzoekende partij is geenszins ernstig.

Wat betreft de opmerking van verwerende partij dat in het carrièreoverzicht van Islam Kadyrov, (verre) neef van president Kadyrov, nergens gewag wordt gemaakt van het feit dat hij eigenaar zou zijn van een geneesmiddelenhandelszaak in Grozny, stelt verzoekende partij nog dat dit kan worden verklaard doordat het een minder belangrijke functie betreft. De Raad is evenwel van oordeel dat het wel degelijk verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden relaas dat in het carrièreoverzicht van Islam Kadyrov geen gewag wordt gemaakt van het feit dat hij eigenaar zou zijn van een geneesmiddelenhandelszaak in Grozny. Redelijkerwijze mag worden aangenomen dat dergelijke functie vermeld zou staan in dit carrièreoverzicht. Bovendien laat verzoekende partij na informatie bij te brengen waaruit het tegendeel blijkt. Hoe dan ook blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing zelf dat dit slechts volledigheidshalve wordt opgemerkt, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

In verband met de motivering dat ook haar verklaringen met betrekking tot haar gezinsleden hoogst onaannemelijk zijn, oppert verzoekende partij dat het binnen de Tsjetsjeense cultuur normaal is dat zij haar echtgenote niet heeft ingelicht over de problemen en dat zij ervan uitging dat haar vrouw onbedreigd zou kunnen verder leven. De Raad is evenwel van oordeel dat gelet op de ernst van de situatie verzoekende partij geenszins kan volstaan met een verwijzing naar de Tsjetsjeense gewoontes om te verklaren waarom zij haar echtgenote niet heeft ingelicht. Het is totaal ongeloofwaardig dat zij haar echtgenote niet zou waarschuwen indien zij omwille van ernstige problemen haar land van herkomst zou dienen te verlaten. Dat zij ervan uitging dat haar vrouw onbedreigd zou kunnen verder leven, mist eveneens iedere ernst, nu zij immers gezien haar vermeende openstaande schuld reeds kon vermoeden dat haar gezin in haar afwezigheid zelf in de problemen zou kunnen komen.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij nog betoogt dat de bestreden beslissing geen motivering bevat nopens wie gedwongen wordt teruggestuurd naar de Russische Federatie, benadrukt de Raad evenwel dat uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde problemen in de Russische Federatie. Verder haalt zij geen concrete elementen aan omwille

waarvan zij bij een (gedwongen) terugkeer naar de Russische Federatie een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zou hebben.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999 , drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.*

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.” De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die voormelde motivering in een ander daglicht stellen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 5 maart 2018 en 12 december 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zullen voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard of dat er sprake is van machtsmisbruik.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT